

Sygn. akt VII U 2284/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Jarząbek
Protokolant:	sekr. sądowy Monika Bąk - Rokicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 października 2015 r.
w Warszawie

sprawy K. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania K. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 30 września 2014 roku, znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje K. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 01 października 2014 roku do 31 grudnia 2015 roku.

Sygn. akt VII U 2284/14

UZASADNIENIE

Dnia 20 grudnia 2014 r. **K. P.** złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odwołanie od decyzji w/w organu rentowego z dnia 30 września 2014 r., znak: (...), na mocy której organ rentowy odmówił przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu renty.

W uzasadnieniu odwołujący zaznaczył, że skarżona decyzja organu rentowego jest niezasadna, a jej podstawą jest orzeczenie komisji lekarskiej ZUS, która wcześniej orzekła o niezdolności odwołującego do pracy. Odwołujący wskazał, że od 6 lat ciężko choruje i nie może swobodnie się poruszać ze względu na silne dolegliwości kręgosłupa. Na podstawie badań stwierdzono u odwołującego kręgoszyk przedni, przepuklinę tylną centralną, zmiany zwyrodnieniowe. Odwołujący przeszedł dwie operacje w związku z chorobą kręgosłupa, w 2009 oraz 2012 roku. Od czasu drugiej operacji stan zdrowia odwołującego uległ pogorszeniu, często dostaje niedowład nóg i silnego bólu kręgosłupa przy gwałtownych ruchach (odwołanie k. 2-3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 14 listopada 2014 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania K. P. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy zaznaczył, że odwołujący pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy okresowo do 30 września 2014 r. W związku ze złożeniem przez odwołującego wniosku o ponowne ustalenie prawa do renty odwołujący został skierowany na badania do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 25 września 2014 r. uznała, że badany nie jest niezdolny do pracy. Na podstawie powyższego, w oparciu o treść art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. Nr 1440 ze zm. – dalej jako ustawa emerytalna) organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do świadczenia (odpowiedź na odwołanie k. 21 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. P. w okresie od 27 lutego 2012 r. do 30 września 2012 r. był całkowicie niezdolny do pracy, natomiast w okresie od 31 września 2012 r. do 30 września 2014 r. był częściowo niezdolny do pracy. Z obu tych tytułów odwołujący pobierał rentę (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z 25.05.2012 r. k. 15, z 12.09.2012 r. k. 55, z 05.09.2013 r. k. 149, decyzje ZUS z 19.06.2012 r. k. 41, z 28.09.2012 r. k. 57, z 10.09.2013 r. k. 151 a.r.)

W dniu 13 sierpnia 2014 r. odwołujący złożył do organu rentowego wniosek o ponowne przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek odwołującego k. 163 a.r.).

W toku postępowania przed organem rentowym odwołujący został skierowany na badanie do komisji lekarskiej ZUS która orzeczeniem z dnia 25 września 2014 r. uznała odwołującego za zdolnego do pracy. W oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał decyzję z dnia 30 września 2014 r., znak: (...), mocą której odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (orzeczenie komisji lekarskiej ZUS k. 169, decyzja ZUS z 30.09.2014 r. k. 171 a.r.).

K. P. wniósł odwołanie od powyższej decyzji organu rentowego inicjujący tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k. 2 a.s.).

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2015 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych specjalistów w zakresie neurologii, ortopedii, neurochirurgii na okoliczność ustalenia czy ubezpieczony utracił zdolność do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, czy jest to niezdolność częściowa lub całkowita a jeśli tak to na jaki okres, ze szczególnym wskazaniem jaka jest data początkowa tej niezdolności przy uwzględnieniu następujących okoliczności:

- niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat z zastrzeżeniem pkt 2,
- niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu,
- konieczność wskazania daty osiągnięcia wieku emerytalnego przy stwierdzeniu niezdolności do pracy, jeżeli osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy przez okres co najmniej ostatnich 5 lat poprzedzających dzień badania lekarskiego brakuje mniej niż 5 lat do osiągnięcia wieku emerytalnego (postanowienie z 20.11.2014r. k. 24 a.s.).

W opinii z dnia 22 grudnia 2014 r. biegły neurolog dr W. Z. rozpoznał przewlekły nawrotowy zespół bólowo-korzeniowy lędźwiowy, objawy resztkowe po przebytej rwie kulszowej prawostronnej. W trakcie badania odwołującego biegły stwierdził brak objawów klinicznych świadczących o dysfunkcji ośrodkowego układu nerwowego. Stwierdzona od 2000 r. cukrzyca insulinozależna oraz typ II oraz nadciśnienie tętnicze nie dają powikłań mózgowych. W trakcie badania biegły stwierdził w zakresie kończyn dolnych dodatnie objawy korzeniowe obustronne z przewagą po stronie prawej, zniesienie odruchów kolanowych i skokowych obustronnie, zaburzenia czucia w zakresie L5 i S1

po stronie prawej a w zakresie tułowia istnienie zniesienia lordozy lędźwiowej i ograniczenie bólowe ruchowe. We wnioskach opinii biegły stwierdził, że stan neurologiczny odwołującego na dzień sporządzania opinii jest zbliżony do tego, co stwierdził ZUS w dniu 5 września 2013 r. a odwołujący z punktu widzenia neurologicznego spełnia kryterium częściowej okresowej niezdolności do pracy od daty badania w Sądzie do 31 grudnia 2015 r. (opinia neurologa z 22.12.2014 r. k. 38 a.s.).

Do powyższej opinii pismem z dnia 20 stycznia 2015 r. uwagi wniósł organ rentowy wnosząc o powołanie innego biegłego neurologa (pismo procesowe organu rentowego wraz ze stanowiskiem przewodniczącej komisji lekarskiej ZUS k. 44-45 a.s.).

W opinii z dnia 3 marca 2015 r. biegły ortopeda M. G. przeanalizował historię schorzenia odwołującego oraz jego leczenia. W trakcie badań ortopedycznych biegły stwierdził, że ubezpieczony porusza się bez utykania, siada i wstaje bez podparcia, rozbiera się samodzielnie, zdejmuje spodnie na siedząco. Ponadto spłycone krzyżowiny kręgosłupa w pozycji stojącej. Napięcie mięśni około kręgosłupowych wzmożone, nieco bolesne. Ruchy kręgosłupa ograniczone – w odcinku szyjnym rotacja po 50° i pochylenie boczne po 30°, rotacja tułowia po 20°, pochylenie boczne po 15°, skłon palce do kolan, L. obustronnie 75°. W pozostałym zakresie bez odchyłań od normy.

Biegły rozpoznał u odwołującego zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego z upośledzeniem sprawności w przebiegu niestabilności oraz stan po artroskopii kolana prawego z zachowaną funkcją. W ocenie biegłego ortopedy, odwołujący nadal jest częściowo niezdolny do pracy do 31 grudnia 2015 r. a powodem tej niezdolności jest stan kręgosłupa lędźwiowego. Wykonane badania obrazowe uwidaczniają zmiany dyskopatyczne i objawy niestabilności, co koreluje z wynikiem badania ortopedycznego, które ujawniło dysfunkcję i objawy zespołu bólowego. Ruchy kręgosłupa są wykonywane z ograniczeniem. W ocenie biegłego, stan ten uniemożliwia odwołującemu wykonywanie pracy zbrojarza, kamieniarza ani innych ciężkich prac, może natomiast wykonywać lekkie prace siedzące (opinia ortopedy 03.03.2015 r. k. 62-64 a.s.).

W opinii z dnia 14 lipca 2015 r. biegły neurochirurg dr A. M. rozpoznała u odwołującego chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym z kręgozmykiem pierwszego stopnia na poziomie L4-L5, stan po stabilizacji przeznasadowej L3-L5 w 2009 r. i usunięcie układu stabilizującego w 2012 r., przewlekły zespół bólowy kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym na tle niestabilności.

W ocenie biegłej u odwołującego dalej występuje przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego z zaznaczonym zespołem korzeniowym. Sytuację odwołującego pogarsza fakt, że z powodu usunięcia układu stabilizującego kręgosłup utrzymują się cechy niestabilności kręgosłupa w badaniach obrazowych. Ponowne leczenie operacyjne jest obarczone ryzykiem uszkodzenia korzeni nerwowych i trzonów. Okoliczności te wskazują, że opiniowany nie jest zdolny do ciężkiej pracy kamieniarza i zbrojarza, może wykonywać tylko prace lekkie. Odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy do 31 grudnia 2015 r. (opinia neurochirurga z 14.07.2015 r. k. 42-43 a.s.).

Do opinii sporządzonej przez biegłego ortopedę organ rentowy ponownie wniósł uwagi pismem z dnia 21 sierpnia 2015 r. jednocześnie wnosząc o powołanie innego biegłego ortopedy (pismo procesowe organu rentowego wraz ze stanowiskiem członka komisji lekarskiej ZUS k. 83-84 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie. Na materiał ten składały się dowody w postaci dokumentacji zawartej w aktach sprawy oraz w aktach organu rentowego, dokumenty przedłożone przez odwołującego się, a także opinie biegłych sądowych specjalistów w zakresie neurologii, neurochirurgii oraz ortopedii.

Dokumenty załączone do akt sprawy w przeważającej mierze stanowiły dokumentację medyczną odwołującego. Dokumenty te zawierały podstawowe informacje o schorzeniach na które odwołujący cierpi oraz historię ich leczenia. Dane pozyskane z dokumentów pozwoliły ustalić ogólny przebieg schorzeń, metody leczenia oraz aktualny stan zdrowia, a ich wartość należy podkreślić w kontekście źródła informacji dla biegłych sądowych powołanych w

niniejszej sprawie. Waler dowodowy dowodów z dokumentów nie był kwestionowany przez strony, wobec czego Sąd, mając na uwadze powyższe, ocenił te dowody jako wiarygodne.

Mając na uwadze zarówno historię choroby jak i wskazania odwołującego co do schorzeń na które się uskarża, Sąd w toku postępowania postanowił dopuścić dowody z opinii biegłych specjalistów w zakresie neurologii, neurochirurgii oraz ortopedii. Każda z opinii biegłych została sporządzona na podstawie dokumentów odwołującego załączonych do akt sprawy oraz po przeprowadzeniu badań lekarskich na jego osobie. Sposób sporządzenia opinii nie budził zastrzeżeń Sądu, przeciwnie, biegli dokonali analizy aktualnego stanu zdrowia odwołującego kompleksowo i rzetelnie.

W toku postępowania organ rentowy zgłaszał uwagi do opinii biegłych. Organ rentowy nie zgodził się z opinią biegłego neurologa twierdząc, że objawy stwierdzone przez biegłego nie odpowiadają zespołowi bólowemu miejscowemu i korzeniowemu, a biegły nie wykazał ich znacznego nasilenia, utrwalonego charakteru oraz wpływu na sprawność ruchową. Z kolei zgłaszając zastrzeżenia do opinii ortopedy organ rentowy wskazał, że odwołujący nie jest ściśle ukierunkowany zawodowo, gdyż wykonywał różne prace nie wymagające wyższych kwalifikacji, co pozwala mu na podjęcie innych prac. W ocenie organu rentowego odwołujący jest zdolny do wszelkiego rodzaju prac o charakterze produkcyjnym, usługowym i handlowym z profilaktycznym przeciwskazaniem do ciężkiej pracy fizycznej oraz w wymuszonej pozycji ciała, co nie powoduje niezdolności do pracy na ogólnym rynku pracy.

Sąd nie wziął pod uwagę uwag zgłaszanych przez organ rentowy, gdyż w konfrontacji z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie podniesione okoliczności nie miały większego znaczenia. W ocenie Sądu wszelkie okoliczności sporne zostały wyjaśnione w stopniu wystarczającym do rozstrzygnięcia sprawy. Dalsze prowadzenie postępowania dowodowego w zakresie stanu zdrowia odwołującego było w takim stanie rzeczy bezprzedmiotowe i prowadziłoby do bezzasadnego wydłużenia postępowania, wobec czego wnioszek organu rentowego z dnia 17 października 2015 r. podlegał oddaleniu na podstawie art. 217 § 3 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie K. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 30 września 2014 r., znak: (...), jest zasadne i jako takie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 1998 Nr 162 poz. 1118 – dalej jako ustawa emerytalna) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy emerytalnej). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004

roku, II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt. 1 ustawy emerytalnej.

Przepis art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 roku, II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Istotą sporu w niniejszym postępowaniu było ustalenie, czy stan zdrowia K. P. na dzień złożenia wniosku o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z dnia 13 sierpnia 2014 r. uległ poprawie w stosunku do stanu poprzedniego i czy w związku z tym odwołujący jest zdolny do pracy czy też nie. Ustalenie wskazanej istotnej okoliczności wymagało zasięgnięcia informacji specjalnych z zakresu medycyny – neurologii, neurochirurgii oraz ortopedii.

Wobec powyższego Sąd uznał za zasadne przyjęcie za podstawę rozważań prowadzących do wydania orzeczenia, dowodu z opinii biegłych powołanych w sprawie. Opinie biegłych Sąd uznał za wyczerpujące, poddające wszechstronnej analizie stan zdrowia odwołującego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych i posiadanych kwalifikacji.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie odwołujący przynajmniej od 2001 r. cierpi na nawrotowe bóle kręgosłupa w pograniczu lędźwiowo-krzyżowym. Badanie rezonansem magnetycznym kręgosłupa lędźwiowego odwołującego wykonane w 2008 roku wykazało zmiany degeneracyjne kręgów od L3 do S1, wypuklinę kręgów L3/L4 i zniekształcenie światła kanału kręgowego na poziomie L4/L5 i wypuklinę L5/S1. Z kolei badanie tomografem komputerowym wykonane w dniu 28 stycznia 2009 r. wykazało u odwołującego kręgoszyk z obustronną kręgoszczeliną L4/L5 z przesunięciem kręgu L4 o 8 do 9 mm z wypukliną. Stan zdrowia odwołującego w obrębie lędźwiowo-krzyżowym ulegał pogorszeniu co spowodowało konieczność poddania go w dniu 12 czerwca 2009 r. operacji celem stabilizacji na poziomie kręgów L3 do L5 oraz odbarczenia struktur nerwowych na tym poziomie. Dnia 28 lutego 2012 r. z niewiadomych przyczyn dokonano operacji usunięcia materiału stabilizującego z użyciem materiału kośćcozastępczego. Stan zdrowia odwołującego oraz przebyte przez niego operacje spowodowały najpierw całkowitą niezdolność do pracy odwołującego w okresie od 27 lutego 2012 r. do 30 września 2012 r., a następnie o częściową niezdolność do pracy w okresie od 31 września 2012 r. do 30 września 2014 r. Niezdolność do pracy we wskazanych wyżej okresach została stwierdzona przez komisje lekarskie ZUS i z tego tytułu odwołujący pobierał rentę.

Aktualne badania odwołującego nie wykazały istotnej poprawy zdrowia. Badanie kręgosłupa lędźwiowego przy pomocy rezonansu magnetycznego z dnia 24 maja 2014 r. wciąż wykazywało wypukliny i kręgoszyk przedni L4 z uwypukleniem pierścienia włóknistego, przepukliny L5/S1 i uogólnione zmiany zwyrodnieniowo-wytwórcze z osteofitozą krawędziową. Konsultacja neurochirurgiczna z dnia 16 lutego 2015 r. przeprowadzona przez dr G. P. wskazywała na konieczność rozważenia poddania odwołującego ponownej operacji stabilizacji kręgosłupa oraz zalecała oszczędny tryb życia i unikanie wysiłku fizycznego.

Obecnie odwołujący nie jest w stanie wykonywać pełnych ruchów kręgosłupa, a dodatkowo doskwiera mu intensywny ból w odcinku lędźwiowym. Wymaga zaznaczenia, że każdy z biegłych sądowych powołanych w sprawie podkreślił, że schorzenia doskwierające odwołującemu mają na tyle negatywny wpływ na jego funkcjonowanie, że okoliczność ta uzasadnia stwierdzenie okresowej, częściowej niezdolności do pracy. Schorzenia te są skutkiem zmian dyskopatycznych w obrębie lędźwiowym kręgosłupa oraz jego niestabilnością. Wskazane zwyrodnienia kręgosłupa stanowią przyczynę jego dysfunkcji. Sytuację zdrowotną odwołującego pogarsza okoliczność, że obecnie brak możliwości dokonania zabiegu mogącego zapewnić mu pełen powrót do zdrowia. Jak wskazał biegły neurochirurg powołany w sprawie, ponowne założenie układu stabilizującego ze względu na zmiany bliznowate jest

obarczone znacznym ryzykiem, gdyż może dojść do uszkodzenia nerwów lub trzonów. Okoliczność ta wskazuje, że przeprowadzenie operacji w celu usunięcia przyczyny schorzeń dolegających odwołującemu może z dużym prawdopodobieństwem skutkować ogólnym pogorszeniem jego zdrowia.

Powyższe okoliczności zdaniem Sądu przesądzają o braku możliwości wykonywania przez odwołującego pracy zgodnie z jego kwalifikacjami. Zaznaczenia bowiem wymaga, że odwołujący ukończył jedynie szkołę podstawową i do tej pory pracował jako kamieniarz, zbrojarz, konserwator w szkole czy ochroniarz. Każde z wymienionych stanowisk jest ściśle związane z pracą fizyczną i wykonywaniem czynności przy pełnym ruchu części ciała (np. używanie narzędzi, przenoszenie ciężkich przedmiotów, bieganie czy potencjalne stosowanie siły wobec innych osób w przypadku pracy ochroniarza). Natomiast schorzenia na które cierpi odwołujący istotnie ograniczają zakres czynności, które może wykonać. Ograniczenie to występuje zarówno w sensie fizycznym, gdyż aktualny stan zdrowia neguje możliwość wykonywania pełnych ruchów części ciała oraz czynności związanych z większym wysiłkiem, a także w sensie psychicznym, gdyż wykonywanie niektórych ruchów wywołuje u odwołującego intensywny ból. W tym stanie rzeczy nie sposób stwierdzić, że odwołujący jest w stanie pracować na którymś z pełnionych wcześniej stanowisk.

W tym miejscu Sąd pragnie zaznaczyć, że nie sposób również przyznać racji stanowisku organu rentowego, zgodnie z którym okoliczność, że odwołujący nie jest wykwalifikowanym pracownikiem oznacza, że może wykonywać każdą pracę nie wymagającą kwalifikacji niezależnie od stanu zdrowia i jego wpływu na zdolność do wykonywania pracy. Stanowisko to jest błędne i kompletnie niezasadne. Kwalifikacje zawodowe należy traktować bowiem jako zbiór umiejętności związanych z wykonywaniem pracy danego rodzaju. Źródło tych umiejętności jest nieistotne i może nim być zarówno odbyte szkolenie, wiedza zdobyta na studiach wyższych jak i doświadczenie zdobyte poprzez sam fakt powtarzalnego wykonywania konkretnych czynności. Skoro więc odwołujący przez wykonywał prace kamieniarza, zbrojarza, konserwatora czy też ochroniarza przez kilka lat, to należy stwierdzić, że nabył w tych zawodach kwalifikacje.

Wobec rozważań poczynionych w akapitach poprzednich, Sąd doszedł do wniosku, że stan zdrowia odwołującego istotnie ogranicza możliwość wykonywania przez niego pracy. Jednocześnie należy podkreślić, że stan zdrowia odwołującego nie eliminuje go całkowicie z rynku pracy, brak bowiem przeciwskazań do wykonywania pracy w odmienny niż wskazany wyżej sposób. Stąd też należało wysnuć wniosek, zgodnie z którym ubezpieczony jest istotnie ograniczony w wykonywaniu pracy zgodnej z jego kwalifikacjami, co pozwala przyjąć, że jest częściowo niezdolny do pracy.

Sąd oparł się na regulacji art. 129 ustawy o emeryturach i rentach, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Jak wskazano w akapicie poprzednim, orzeczona wcześniej częściowa niezdolność do pracy odwołującego trwała do dnia 30 września 2014 r. Jak wykazano w niniejszym postępowaniu stan zdrowia odwołującego nie uległ znacznej poprawie mimo poddania go licznym zabiegom i długotrwałemu leczeniu, przy czym jednocześnie wyraźnie nie stwierdzono, że nie ulegnie on poprawie w przyszłości. Biegli powołani w sprawie byli zgodnie co do daty trwania częściowej niezdolności do pracy odwołującego i wskazali datę 31 grudnia 2015 r. Stąd też Sąd uznał za zasadne przyjęcie, że częściowa niezdolność do pracy odwołującego ma charakter ciągły po dacie 30 września 2014 r. i trwa nadal do 31 grudnia 2015 r.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. uwzględnił odwołanie K. P. od decyzji organu rentowego z dnia 30 września 2014 r., znak: (...) i orzekając co do istoty zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 r.

Zarządzenie: (...)